

[Thorkil Kristensen.]

kender korrektheden af Mac Neills udtalelser, ikke være nogen som helst tvivl om, at den danske rigsdags overvejende flertal stadig står på det grundlag, at hvis der i løbet af en årrække bliver grundlag for en afstemning, og hvis en sådan afstemning giver flertal for Danmark i et større eller mindre område, ja, så vil vi naturligvis med glæde modtage dette område. Det er jo det, der menes med naturlig selvbestemmelsesret, og ikke andet. Det må man da også have lov til at slå fast, at selvom vi ikke kunne blive enige om det, som var strids-spørgsmålet i 1946, nemlig hvorvidt vi skulle begære noget om dette sagt i fredstraktaten, så var vi enige om, at vi stod på selvbestemmelsesretten i denne betydning. Det tror jeg der er grund til at sige i dag, fordi man undertiden fra sydslesvigsk side kan møde en tvivl om, i hvilken grad det danske folk står bag ved selvbestemmelsesretten. Jeg vil gerne i dag kunne bidrage til at bortlede den tvivl, der eventuelt her måtte bestå; jeg tror, det er berettiget at gøre det, så meget mere som der jo også fra dem, som dengang ikke ville have sagt noget i fredstraktaten om dette forhold, er fremsat udtalelser, som klart viser, at også de står på selvbestemmelsesrettens grund, at også de vil modtage de sydslesvigere, som efter en afstemning efter en tilstrækkelig lang årrække på et afklaret grundlag måtte stemme for Danmark.

Jeg skal i denne henseende tillade mig at bringe et kort citat af en udtalelse, som den nuværende højtærede statsminister fremsatte under finanslovdebatten den 13. december 1945 som et svar til den daværende statsminister. Det daværende ærede medlem hr. Hans Hedtoft, den nuværende højtærede statsminister, udtalte den dag bl. a. følgende:

„Det danske socialdemokrati har altid klart og utvetydigt bekendt sig til den nationale selvbestemmelsesret. Det gjorde vi allerede før 1920, det gjorde vi fast og klart ved afstemningen i 1920, og vi har stedse siden bekendt os til princippet og gør det i dag. Derfor kan jeg sige: hvis virkelig sydslesvigerne gennem et længere åremål med gode og dårlige tider for Tyskland manifesterer ægheden og holdbarheden i deres danskhed og gennem en mulig afstemning viser en klar og tydelig majoritetstillkendegivelse for Danmark — hvis de kan sige til os: nu har vi præsteret det tilsvarende som nordslesvigerne, ja, så hører de rettelig til hos os.“

Det er betydningsfuldt, at socialdemokratiets leder har fremsat denne udtalelse. Jeg går ud fra, at den højtærede statsminister stadig har den mening, han gav udtryk for ved denne lejlighed, men jeg tror, det vil være hensigtsmæssigt, også udadtil, at dette bliver slået fast, og tillader mig derfor at spørge den højtærede statsminister: Vil statsministeren nu vedstå denne sin udtalelse fra 13. december 1945?

Jeg skal derefter forlade dette principielle spørgsmål og sige, at dette betyder jo, at der i hvert fald vil gå en længere årrække, hvori man må regne med, at Sydslesvigs statslige tilhørsforhold er det nuværende, og der bliver så spørgsmålet: hvorledes er vilkårene for den danskorienterede befolkning i dette tidsrum, hvilke vilkår er der for det danske arbejde dernede i den nye fase af den nationale kappestrid, som nu er begyndt? Det var jo bl. a. dette spørgsmål, vi drøftede under rundbordskonferencen i London i oktober 1948. Vor bekymring, fordi vi ser, at det tyske tryk er vokset, fik os til overfor England som besættelsesmagt at rejse krav om effektive beskyttelsesforanstaltninger. I det communiqué, der blev udstedt efter Londonkonferencen, hed det jo bl. a., at vi havde rejst krav om beskyttelse af politiske og kulturelle frihedsrettigheder for den danske bevægelse i Sydslesvig, og den engelske regering erkendte i communiquéet, at dette var kærnepunktet i det sydslesvigiske spørgsmål, og at man ville overveje forslag, som i den henseende måtte blive fremsat. Det er jo som følge heraf, at der i disse dage forhandles i Kiel netop om disse frihedsrettigheder for den danske befolkning i Sydslesvig. Der er grund til, at vi herfra udtaler de bedste ønsker for forløbet af disse betydningsfulde forhandlinger. Vi har så meget mere grund dertil, som vi anser det for betydningsfuldt, at det er den engelske regerings repræsentant, der har udsendt indbydelse til begge parter, og som selv sidder for bordenden som forhandlingsleder. Vi må have den tillid til England som demokratiets modernation, at det vil være interesseret i indenfor det område, som nu er undergivet dets ansvar, at beskytte og værne de demokratiske frihedsrettigheder, der her er tale om. Det er ikke blot spørgsmålet om befolkningens politiske og kulturelle frihedsrettigheder, der har været aktuelt i denne henseende, det er også spørgsmålet om den administrative adskillelse fra Holsten, hvormed vi mente bedre at kunne betrygge disse frihedsrettigheder. Dette spørgsmål er ikke til for-